

Когато се молим за нашите затруднения, трябва да разберем, че най-великото нещо, което можем да направим и което никога не отива напразно, е молитвата за другия. Дори малка пролука да има в човека, Бог ще я използва и няма да остави молитвата да отиде напразно. Не се отчайвайте, не подценявайте молитвата, защото, подценявайки я, тогава не се молим правилно. Какво е казал Христос? - *всичко, каквото поискате в молитва с вяра, ще го получите*
- ако не вярваш, че ще получиш това, което се молиш, никога няма да го получиш. Трябва да вярваш, че твоята молитва бива чута и Бог ще ти даде това, което искаш; трябва да вярваш, че Бог е мощен да ти даде това, за което се молиш. В противен случай няма да го получиш. Твоята вяра е предпоставка, за да може молитвата да действа.

Вярвам, че всеки от нас в живота си има много примери, които потвърждават това, което казвам, както и аз в моя живот. Знам много, хиляди случаи, събития, неща, лица, състояния, в които не можехме нищо да направим и се отдадохме на молитва. И докато нещата изглеждаха като желязна стена, щрак, Бог разсея всичко, нещата се промениха, промениха се различни ситуации, лица и събития. Нужно е обаче търпение. Това кога и как го остави на Бога. Не ти ще Му кажеш –*искам така да направиш! Искам този резултат! Искам тук и сега!* Разбира се, Бог знае повече от нас и трябва да се уповаваме на Него. Ти се помоли и остави нещата на Бога. Имай мир, утихни, не се тревожи, не се стресирай и паникьосвай, Бог е мощен да чуе това, което казваш и да го направи, ако е от полза и за теб, и за другия човек. Казал си го на Бога, казал си да
бъде Твоята воля
, край! Не се тревожи повече от това, не се терзай и не затруднявай още повече ситуацията. Защото, когато се паникьосваме и правим панически движения, понякога и Бога поставяме в трудно положение чрез нашите грешки. Остави всичко на Бога, защото тръгваш да направиш едно, да направиш друго, но накрая всичко объркваме. Само Бог може да действа в душата на другия човек. Разбира се, и ти самият до определена степен, донякъде можеш да направиш нещо. Имай мир, това, което много пъти ви казвам и което постоянно казваме в Църквата -
един друг и целият си живот на Христа Бога да предадем
. Ако не се научим на това, никога няма да намерим мир, цял живот ще бъдем стресирани, напрегнати, пълни с проблеми, ще се вайкаме за едно, за друго, за трето и лицето ни винаги ще е намръщено. Остави нещата на Бога, бре, детето ми! Остави ги на Бога да се успокоиш, да утихнеш! Добре, разбирам, че може да ми кажеш-

отче,□ ние се печем на огъня
! Безспорно, това е изкушение, изпитание, скръб, но какво можеш да правиш? Угаси огъня, ако можеш, можеш ли? Не. Е, тогава? С това, което правиш, нещата стават по-зле. Затова имай мир, успокой се, утихни, помоли се, остави нещата на Бога и имай доверие в Бога. Ти не обичаш детето си повече отколкото Бога го обича. Ти не се грижиш повече от Бога за другия човек, ти не си се разпнал за другия човек, а Христос се разпна и затова имай мир и доверие в Божия промисъл. Така се молил св. апостол Павел. Виждате, че той не се стресирал да иска да научи християните на всичко за един ден и от сутринта до вечерта да станат такива, каквито трябвало да станат. Той казвал своята проповед и
не
преставам да благодаря на Бога за вас, като ви споменувам в молитвите си
–споменавам ви в молитвите си всеки ден и се моля за вас. Защо? - за да ви открие Бог, да ви даде съзнание за Него, да Го разберете, да Го проумеете, и Бог не е не е нещо интелектуално, където е достатъчно да убедиш другия, че
така е както го казваш
! Добре, убедил си го. Това е първото стъпало, да се убеди и да повярва, но не това е целта, а той трябва да приеме опита от Бога в себе си и Бог ще направи това с неговото съдействие и чрез нашите молитви.

Бог да ви даде дух на премъдрост

Сега се възниква един въпрос: добре, Бог не знае ли, та трябва ние да Му казваме да просветли някой човек? Казваме: Христе мой, просветли този твой раб! Той не го ли знае, че трябва да го просветли? Не иска ли Сам да го просветли? Защо ние да Му го кажем? Коя е причината и ние да го кажем и да се терзаем? Коя е тайната тук? Как се обяснява това нещо? Нашите молитви са свидетелство за нашата свобода, защото, бидейки свободни личности, молейки се за другия, ние полагаме нашата свобода в ръцете на Бога и Той чрез Неговата и нашата свобода го доближава без да се отменя неговата свобода. Но когато човек постоянно бива бомбардиран с това присъствие на благодатта и понеже със сигурност има добри страни в себе си, има добри мигове, има неща, които го оневиняват, Бог намира начин да действа в подходящия час, както в едно затворено пространство има някаква пролука, през която влиза светлината и осветлява мястото. Бог ще намери начин светлината да проникне през онази пролука. Бог може да действа по хиляди начини, ние нека само изразим нашата свобода, защото молитвата е израз на любовта към другия човек, това е съ-действието с Бога, съдействаме на Божията благодат, за да доближи душата на другия човек, Бог да му даде всичко, от което има нужда, първо дух на мъдрост, за да разбере и осъзнае Бога. Дух на мъдрост, защото в крайна сметка, за да повярваш в Бога, трябва да си мъдър и разумен; безумният човек не вярва в Бога, това е атеизъм, това е безумие, *рече безумец в сърцето си няма Бог* .
Човекът, който отхвърля Бога, всъщност е безумен, няма разум, неговият ум не

функционира, защото да обичаш Бога и да вярваш в Него е мъдрост, истинската мъдрост.

В крайна сметка, това което има значение, е дали човекът е намерил Бога. Това е мъдрият и учен човек, който е открил смисъла на своя живот, който надмогва смъртта, който е победил нещата от този свят и е открил целта на неговия живот. Какво да правиш с великия учен, който е не е разбрал и видял Бога, със силния, богатия, който не е победил смъртта и е роб на своите страсти, тленни неща, сребролюбие, егоизъм, дребнавост, коварство и не се е погрижил да надмогне смъртта, да я победи?! Какъв е този човек? Благоразумен? Благоразумен ли е този човек, който мисли, че ще живее вечно? Сещам се за един човек, който веднъж се напи, пи много и повърна, започна да пее и песента беше тази, в която се пее- *Гърция никога не умира* и вместо да каже Гърция, казваше името си. Например
Костас никога не умира
. . . . Какво да му кажеш? В това вярвал. Безумецо, казва Бог, тази нощ ще ти поискат душата. Безумни човеко, тази нощ ще умреш! Не сме ли безумни, когато мислим, че ще живеем тук завинаги и държим парите си във вързоп? Виждаш го, че е 100 годишен и казва, че ги държи за старини си, т.е. иска да се роди отново, отново да стане млад и да има за стариите си. Постъпваме по безумен начин - къде ще ходиш, какво ще правиш, живял ли е някой друг вечно, та и ти да живееш? Къде ще отидеш? Това са отмерени неща, хвърли един поглед около себе си, един по един твоите съученици „потеглят". Твои връстници, приятели, един по един „вземат билета" и тръгват. Е, ти ще останеш? Какво правиш? Къде си? Къде се намираш? Къде е благоразумието, кой е благоразумният човек, който се е научил да гледа благоразумно на настоящите неща? За съжаление, неверието и животът далеч от Бога е безумие и не ни оставя да мислим логично и сериозно, а живеем в една лъжа.

Сещам се когато бях студент в Солун, отидох за изпит в университета и служих в един храм. Винаги ходих там и служех. Там, какъвто бе обичаят, правят помени и след това пият кафе в залата към храма. *Ела, дяконе, да пием кафе*! – ме извикаха. Отидох да пием кафе, имаше и някакви гевречета, които раздават на помените. Присъстваха и някакви госпожи и господа в зряла възраст и аз, къде на шега, къде заради това, че бях свикнал от Света Гора, където на погребенията казвахме така, взех кафето и казах
Бог да го упокои! И нас също
! У-у-у, без малко да ме изхвърлят навън! Направиха го на въпрос, оплакаха се на предстоятеля на храма, отецът дойде и ми каза:
не говори така, отче, не е правилно
! Хората пожълтяха, пребледняха, смениха седем цвята.
Не им казвай така
! Аз казах: добре, кое е странното? Няма ли и те да умрат някога? Ще останат безсмъртни? На Света Гора веднага щом погребем някой, го покриваме и казваме
Бог да го упокои! И нас също

! Това е логично и неизбежно събитие. Добре, не казваме да спиш с този страх от смъртта, но е безумие да мислиш, че ще живееш вечно на земята. Как ще живееш вечно, кой друг е живял, та и ти да живееш вечно на земята? Къде отиваш? В даден момент *мъдреците отпътуваха срв. (Мат. 2:13). . .*

Превод от гръцки: Константин Константинов{jcomments off}